

Khi cơn gió mùa hạ lướt những làn cuối cùng qua vùng sen ven hồ, thấm nhuần cái hương thơm của lá cũng là lúc báo hiệu trời đã bắt đầu vào thu. Vậy cái mùa buồn và lãng mạn nhất trong năm đã đến! Thu đến mang theo nỗi buồn man mác, một nỗi buồn thật nhẹ nhưng rất sâu. Thu của những nỗi nhớ. Thu của những kỷ niệm. Thu của những vần thơ, của lời ca và cả những câu chuyện tình buồn.

Thu về mang theo những tín hiệu của nắng, của gió và cả hơi thu. Đó là những bông cúc vàng nhỏ xinh đua nở, hương hoa sữa ngào ngạt phảng phất bay ngang đầu phố, thu mang về màu đỏ của hoa lộc vừng, màu xanh của cành liễu rủ ven hồ, là của những trái sấu không còn màu xanh như những chiếc khuy lục mà đã dần ngả sang sắc vàng... là màu xanh ngọc của hương cốm mới nhẹ nhàng... Nắng thu nhẹ nhàng! Đó không còn là cái nóng gay gắt oi nồng của mùa hạ.

Cũng không phải cái nắng hanh hao của ngày đông. Nắng thu ngọt ngào, dịu nhẹ như lời mắng yêu của mẹ, làm ửng hồng đôi má của người thiếu nữ. Nắng thu mong manh như những sợi thủy tinh vàng vắt qua tán lá. Nó mảnh dẻ mà ấm áp. Nắng thu đủ dịu dàng khiến những tâm hồn xao xuyến. Gió thu cũng thật tinh tú! Chẳng làm thất se giá buốt lòng người như đông về. Nó mang chút se se, khô hanh của phút đầu đông, mang chút mát mẻ, ẩm ướt của lúc cuối hè. Cái heo may lành lạnh của gió thu làm dịu mát cả lòng người và khí trời, đem đến cho ta một cảm giác thanh thản nhẹ nhàng đến lạ kỳ, nó như thổi vào lòng ta cả những nỗi nhớ và niềm thương.

Quãng thời gian này cách đây một năm là mình yêu nhau đấy. Hà Nội mùa thu trước trời xanh lắm, phố cổ lá bàng rụng đỏ ối, những hàng cây cơm nguội vàng

uom trong nắng. Phố cổ năm nay em chưa dám bước chân lại. Nếu vô tình ngang qua chỉ phóng xe thật nhanh để mắt không chạm vào kỷ ức. Yêu nhau vào mùa thu, chia tay cũng vào mùa thu. Yêu nhau bằng trăm nghìn cảm xúc mà sao lúc chia tay chỉ bằng đôi dòng tin nhắn ngắn ngủi... Gió thì mãi mãi vẫn là gió. Anh đi và bảo cứ coi anh

THU HÀ NỘI VÀ EM...

như một làn gió ngang qua cuộc đời.

Em vốn là người con gái không sinh ra tại nơi đây. Hà Nội với em những ngày đầu mới bước chân đến mảnh đất này thật xa lạ và lạnh lùng. Bốn năm học Đại học, bốn năm đưa em đi qua gần hết những con đường nơi này, bảo là thân quen thì cũng chưa hẳn, thậm chí em vẫn còn có thể lạc đường nhưng chắc chắn em có thể tự gọi tên các con phố Hà Nội với những nét đặc trưng của nó: phố hoa sữa Nguyễn Du, phố len Đỉnh Liệt, phố bánh khúc Cầu Gỗ. Em đã đi rất nhiều và cảm nhận mùa thu Hà Nội theo cách giản đơn của riêng mình. Thế rồi anh đến mang lại cho em cách nhìn sâu hơn về mùa thu Hà Nội. Đó không chỉ là cảnh thu, hương thu mà đó còn là người thu, tình thu...

Sáng sớm nghe lại bài hát Nhớ mùa thu Hà Nội, lòng em xốn xang, em thấy thời gian trôi chảy như chớp mắt. Vụt cái,

mùa thu năm trước hiện về trong em, có anh, có cả trời thu Hà Nội mến thương.

Em nhớ lại những buổi chiều gió mùa lạnh mình lên cầu Long Biên đón gió. Hai đứa đứng nhìn xuống bãi giữa sâu hun hút mà sao không hề thấy lạnh. Em cũng thích chiều tà mình đi qua cầu, nhìn xuống khu lao động dưới chân cầu, lắng nghe âm thanh của một buổi chiều

tất bật cơm nước, nghe tiếng mẹ mắng con, tiếng chó mèo inh ỏi, những cậu bé muốt mải mồ hôi sau trận bóng, những em bé đánh giấy run run trong manh áo mỏng sau một ngày lao động mệt nhọc trở về nơi trú ngụ... Tất cả những điều đó thực ra vô cùng bình dị, thân thuộc. Em thấy yêu Hà Nội. Em yêu cái vẻ cổ kính, trầm mặc cũng như những nét bình dị, mộc mạc nơi đây. Vậy mà đôi khi trong cuộc sống xô bồ, hối hả em dường như không để ý đến những dư vị của cuộc sống ấy. Cảm ơn anh vì đã cùng em cảm nhận cuộc sống, cùng em nghĩ về Hà Nội,

về quê hương xứ sở, về mùa thu và cả những ước mơ, hi vọng về tương lai.

Giờ đây, hình như một phần của Hà Nội đã rời xa em. Cũng có lần em quay lại nơi đây nhưng cảm giác đã không còn như trước nữa. Anh mang theo hồn Hà Nội rời xa em. Có gì đó thấm sâu vào tận đáy lòng làm cho em thấy mùa thu Hà Nội giờ đây sao mà lạnh lẽo, trống trải đến thế! Em vẫn sống, vẫn hít thở, vẫn đi trên những con đường ấy... chỉ có một điều duy nhất đổi khác. Hà Nội lại thành người quen thôi anh ạ, không còn là người thân như khi anh còn ở bên em nữa. Tim em dường như đang nhói lên từng cơn đau buốt. Biết rất rõ là có điều gì đó đang tuột mất mà không sao níu kéo được.

HOA MAI